Ţara Vrancei, dincolo de legenda Tudorei Vrâncioaia şi a celor şapte feciori

Tamara Daniela MOCANCA*

Key-words: *freehold villages*, *toponyms*, *derivation*, *composition*, *oldness*, *Slavonic languages*, *Latin origin*

Mândri de trecutul lor istoric, locuitorii satelor vrâncene povestesc celor veniţi de pe alte meleaguri legenda despre Tudora Vrâncioaia şi domnitorul Ştefan cel Mare. Când vine vorba de aşezările despre care se spune că poartă numele vitejilor feciori ce l-au ajutat pe marele domnitor şi au primit în schimb de la acesta stăpânirea a şapte munţi, parfumul legendei e mai presus chiar de documente. *Bodeşti*, *Spineşti*, *Negrileşti*, *Bârseşti*, *Spulber*, *Păuleşti* şi *Nistoreşti* amintesc de vremurile străvechi, legendare. Şi, cum orice loc are legenda sa, aceasta nu face decât să stârnească acea curiozitate de a descoperi picătura de adevăr din ea. Dar, dincolo de legendă, am încercat să găsim o explicaţie ştiinţifică a formării unor toponime din bazinul râului Putna, insistând asupra oiconimelor.

Teritoriul din bazinul hidrografic al Putnei şi al afluenţilor săi, prin structura, clima şi bogăţia sa naturală, a oferit condiţii favorabile pentru desfăşurarea vieţii omului încă din neolitic. Formele de organizare primitivă ale devălmăşiei locale, izolarea regiunii de centrele aglomerate, bogăţia pădurilor şi a păşunilor, masivele de sare întâlnite la tot pasul precum şi faptul că regiunea reprezenta, din timpuri străvechi, locul de convergenţă a unui important număr de turme transhumante şi a unei pendulări sezoniere între munte şi şes (Mihăilescu et al. 1970: 120), toţi aceşti factori conferă unicitate zonei. Considerată din cele mai vechi timpuri un loc sigur şi ferit de primejdii, zona bazinului Putnei era văzută ca un loc în care lumea putea să trăiască la adăpost şi în mare siguranţă.

În urma cercetării categoriilor de nume topice şi a aplicării noilor metode şi principii de studiere, s-au observat circumstanţele în care au apărut şi determinanţii socio-istorici, economici şi culturali ce au influenţat în diferite perioade de timp crearea toponimelor şi transformările acestora. Evoluţia sistemului toponimic s-a făcut în strânsă legătură cu nivelul de dezvoltare a societăţii, cu modul de existenţă a locuitorilor, cu raporturile dintre oameni, dintre om şi natura înconjurătoare. Reprezentând totalitatea numelor de locuri şi localităţi dintr-o ţară sau regiune, toponimia a urmat îndeaproape schimbările ce au avut loc în domenii ale activităţii umane. Ramură a lingvisticii, ea studiază originea, semnificaţia iniţială şi evoluţia numelor topice. Prezentând un interes deosebit pentru domeniul lingvistic,

* Universitatea „Ştefan cel Mare”, Suceava, România.

BDD-V2605 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:17 UTC)

toponimia „seamănă cu epocile trecute ale unei limbi fixate în texte, deoarece conservă stări lingvistice care au dispărut cu vremea”(Iordan 1963: 8), aceasta dacă ne referim la apelativele ce s-au transformat în nume de locuri, obținând astfel o stabilitate care le împiedică să dispară. Toponimele străine de pe teritoriul românesc demonstrează prezența unor populații străine, din limba cărora fac parte, în zonele unde au fost descoperite. Alături de aceste nume de locuri, este de aşteptat ca limba să se fi îmbogățit şi cu alți termeni din limbile respective. În acelaşi timp, toponimia oferă informații despre schimbările fonetice care nu întotdeauna respectă regulile la care s-au supus celelalte cuvinte.

Cele mai multe localități aflate în valea superioară a Putnei sunt vechi sate răzeşeşti, aşezate pe culmile subcarpatice şi depresionare ale Munților Vrancei, constituite ca urmare a împărțirii munților şi moşiei Vrancei în timp, în strânsă legătură cu trăsăturile reliefului şi cu factorii economici. Altele sunt de dată mai recentă, înființate prin roirea din vechile aşezări.

Pentru prima dată denumirea *Vrancea* (*Varancha*) este atestată la 2 iulie 1431, într-un document descoperit de C.C. Giurescu şi publicat în 1945 în „Revista Istorică Română” (p. 416), desemnând *Țara împădurită* sau *Țara Neagră* (*apud* Sava, Sava 2007: 149). Unul dintre „recuperatorii identității documentare a Vrancei”, aşa cum îl numeşte Costică Neagu (2005: 94), Aurel Sava încearcă să stabilească vechimea aşezărilor din bazinul superior al Putnei, propunând următoarea cronologie: „*Păuleştii* (1507), *Valea Sărei* (1523), *Bârseştii* şi *Topeştii* (1585), [...] *Tulnici* (1648), *Ruget* (1661), [...] *Năruja* (1688), [...] *Poiana* (1694), *Negrileşti* (1709), *Spineşti* (1723), [...] *Bodeşti* (1750), *Nistoreşti* (1792)” (Sava 1929: XXV).

Pe lângă numele de locuri înregistrate oficial, zona văii râului Putna se remarcă printr-o mare bogăție toponimică, lucru explicabil prin necesitatea oamenilor de a da nume locurilor din jurul lor, în special nume de munți, vârfuri muntoase, dealuri, păduri, văi, pâraie, izvoare, poieni, ogoare sau alte locuri pe care oamenii le străbat şi pe care le cunosc din vechime. Unele denumiri s-au pierdut, altele s-au schimbat deoarece nu mai corespundeau realităților geografice. Din punct de vedere semantic, multe toponime amintesc de natura terenului: *Arsuri*, *Izlazuri*, *Curătura*, *Curmătura*, *Chiul* (*Tisarului*, *Giurgiului*, *Zboini Negre* etc.), *Muncei*, *Poiana*, *Poduri*; altele indică felul vegetației: *Brădetu*, *Făgetu*, *Mătăcina*, *Paltin*, *Pietrosul*, sau o caracteristică a terenului: *Valea Neagră*, *Muşa Mică*, *Zboina Frumoasă*, *Valea Rea*, *Hârtopul Mare* etc.

Ca modalități de realizare pentru toponimele din această regiune, se remarcă derivarea, care în toponimie urmează aceleaşi legi de formare a cuvintelor din lexicul comun. Cele mai multe oiconime s-au format prin derivare de la antroponime. Sufixul cel mai productiv este *-eşti*, sufixul colectivității, care denumeşte pe cei dintr-o comunitate*:* *Bârseşti* (de la *Bârsan*), *Bodeşti* (de la *Bodea*), *Negrileşti* (de la *Negrilă*), *Nistoreşti* (de la *Nistor*), *Păuleşti* (de la *Paul*), *Româneşti* (de la *Românul*), *Vetreşti* (de la *Vatră*). Alte sufixe derivative cu care se formează toponime în valea superioară a Putnei vrâncene sunt *-ari: Bâtcari* (de la *Bâtcă)*, *Chiricari* (de la *Chirică*), *Ghebari* (de la *Gheba*), *Păvălari* (de la *Pavel*), *Rebegari* (de la *Rebegea*) şi *-ani: Vâlcani*, *Tojani(i)*. Puține la număr sunt oiconimele create prin compunere*:* *Podu Nărujei*, *Podu Şchiopului*, *Valea Sării* etc. Abundența

BDD-V2605 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:17 UTC)

creaţiilor compuse se vădeşte însă la nivelul oronimelor: *Muşa Mare*, *Muşa Mică*, *Piatra Secuiului*, *Dealul Carpenului*, *Dealul Lăstunii*, *Valea Mărului* etc.

Aşa cum observa şi Gheorghe Moldoveanu (1996: 26) în cartea despre numele geografice din Valea Milcovului, majoritatea toponimelor create prin compunere au în componenţă termeni entopici, cei mai întâlniţi fiind *vale*, *râu*, *pârâu*, *poiană*, *vârf*, *câmp*, *lac*, *plai*, *pisc* etc.: *Plaiul Munteorului*, *Poienile Sării*, *Valea Boului*, *Valea Lapoşului*, *Câmpul Nerejului* ş.a.

Localitatea *Tulnici*, care dă şi numele comunei având în componenţă satele *Greşu*, *Lepşa*, *Coza*, este situată la poalele munţilor Vrancei. Se spune că nimic din ceea ce este vrâncean nu este străin Tulniciului, tot aşa cum tot ceea ce este tulnicean poartă pecetea specificului vrâncean. Oiconimul *Tulnici* are ca temă *tulnicul* – „vechi instrument muzical popular de suflat, în formă de tub conic, lung de aproximativ 2 m, făcut din lemn sau din coajă de tei, bucium" (NDU: 1539). Specific regiunilor muntoase, obiceiul de a confecţiona tulnice nu se mai păstrează acum în localitate. Considerat de Iorgu Iordan ca făcând parte dintre toponimele ce evocă natura terenului pe care este situată localitatea, numele satului *Greşu* ar putea proveni de la *gresă* – „gresie". O altă etimologie posibilă ar fi *greş* –„strugure mic lăsat pe butucul viei", însă acesta nu este apt, conform opiniei lui Iorgu Iordan, de a deveni nume topic. Rămâne varianta *gresie*, lucru explicabil prin faptul că gresiile alcătuiesc structura geo-morfologică a zonei.

Lepşa, sat al comunei *Tulnici*, are ca temă a numelui, conform opiniei lui I. Iordan, slavul *lěpŭ* – „frumos, drăguţ", regăsit şi în toponimul slovac *Lêpi Dôb*, *Lêpi Vrh*, croatul *Lepoglava*, *Lepa Ves* (Iordan 1963: 113). Alături de *Lepşa* apar şi *Lepşa Mare*, *Fundul Lepşei*, *Piscul Lepşei* şi numele pârâului *Lepşuleţul*. N. Drăganu, în lucrarea *Numele proprii cu sufixul -şa*, consideră că numele *Lepşa* ar putea avea ca temă antroponimul *Lepa* (*apud* Iordan 1963: 113). Alte posibile etimologii ar putea fi *lěpŭ* care, în vechea bulgară, însemna „clei, clisă", antroponimul maghiar *Lepes*, sau chiar onomatopeicul *lepşi* – „a bate, a face lip! cu o palmă". Gh. Bogaci (*apud* Iordan 1963: 113) explică originea toponimelor *Lepşa* şi *Lipşea* prin ucraineanul *lipšyj* – „mai bun". Toponimul *Coza* denumeşte satul aflat jumătate pe apa râului *Putna*, jumătate pe pârâul *Coza*, pârâul ce a dat numele satului, un munte şi un platou montan pe unde ciobanii vrânceni merg cu turmele, având posibilitatea de a trece munţii în Transilvania. Alte locuri aflate în hotarul satului poartă nume compuse de la *Coza*: Gura *Cozii*, *Piciorul Cozii*. În ceea ce priveşte originea toponimului *Coza* sau *Cozia* şi a derivatelor *Cozianul*, *Cozieni*, *Cozla*, acestea ar avea ca temă slav. *koza* „capră". *Coza* vrânceană ar proveni din turc. *koz* – „nucă" intrat prin filieră cumană, lucru care s-ar datora stăpânirii cumane în zonă. O dovadă ar putea fi existenţa unui episcopat al cumanilor în partea de sud a Moldovei.

Localitatea *Bârseşti* este situată în depresiunea Vrancei, pe terasele râului Putna. În vestul satului, pe dealul *Dumbrava*, s-au descoperit urme aparţinând tracilor şi sciţilor, demonstrând vechimea aşezărilor din această zonă. Numele localităţii ar putea fi un derivat de la antroponimul *Bârsan*, la fel ca *Bârsana*, *Bârsăneşti*, *Bârseasca*, *Bârsoieni* care au aceeaşi temă.

Numele localităţii *Negrileşti* apare pentru prima dată menţionat într-un act de vânzare din 3 mai 1585. Satul, în prezent reşedinţă de comună, cuprinde mai multe

BDD-V2605 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:17 UTC)

cătune, nedelimitate între ele, ceea ce-i conferă unitate. Toponimul *Negrileşti* are ca temă antroponimul *Negrilă*, derivat de la *negru.*

Numindu-se la început *Văsui*, comuna *Vrâncioaia*, cu satele *Muncei*, *Ploştina*, *Poiana*, *Bodeşti* şi *Spineşti*, este situată pe *Valea Văsuiului*, iar numele său ascunde vechea legendă. Încercările de stabilire a etimologiei toponimului *Vrâncioaia* trebuie puse în strânsă legătură cu cele ale *Vrancei*, numele actualului judeţ care l-a preluat pe acela al vechiului ţinut din fostul judeţ Putna. Conform opiniei lui Iorgu Iordan (1963: 535) toponimul *Vrâncioaia* este la origine un antroponim asemeni lui *Vrancea* – „soţia lui Vrancea". Toponimul apare şi în Bacău – *Podul Vrancei* –, iar tema se regăseşte şi la toponime din alte limbi: croat *Vranče*, sârb *Vrana*, ceh *Vrany*, *Vrani*. Alte încercări de a explica originea toponimului *Vrancea* ne conduc la sanscritul *vran* „munte" sau la slavul *vran* (*bran*) „poartă". Alte etimoane ar putea fi *vrană* – „gaura polobocului" sau slavul *vran* – „negru, corb", derivat cu sufixul *-cea*, făcându-se referire la codrii deşi din Vrancea sau la existenţa corbilor în pădurile de aici. Ţinutul ar fi putut primi numele de „ţara neagră" – ţara stăpânită, aşa cum numeau turcii ţinuturile ocupate de ei, în opoziţie cu *ţara albă* – metropolă (cf. *ibidem*). Component al comunei *Vrâncioaia*, satul *Muncei* este aşezat pe pârâul Văsuiului, afluent al Putnei. Toponimul *Muncei* reprezintă pluralul lui *muncel* (< lat *montĭcĕllus*) – „munte mic, deal, colină" (cf. CADE: 809), construit după modelul de plural al cuvintelor *căţel*, *purcel* etc., datorită asemănării formale cu acestea (forma corectă de plural este *muncele*). Satul *Bodeşti* este una dintre cele mai vechi localităţi ale Vrancei, fiind întemeiat de *Bodiman*.

Locuitorii satului *Poiana,* atestat documentar în 1694, au avut ca îndeletniciri, pe lângă agricultură, creşterea animalelor, şi comerţul cu humă, extrasă din pârâul *Peţic.* Se remarcă frecvenţa în toate regiunile a toponimelor *Poiana*, folosite singure sau cu determinative, şi a derivatelor *Poienari*, *Poieniţa*, *Poienărie.* Mai mult, în valea superioară a Putnei, relieful specific depresiunii submontane, cu păduri dese în care sunt *poieni* („locuri lipsite de vegetaţie lemnoasă din interiorul pădurilor") justifică existenţa localităţii cu acest nume. În afara toponimului înregistrat oficial *Poiana*, există nenumărate denumiri topice neoficiale din hotarele satelor din Valea Putnei ce conţin termenul *poiana*, împreună cu determinative.

Păuleşti este prima comună atestată în Vrancea (Ştefan 2007: 29) printr-un document de la 1507, când voievodul Bogdan „dăruieşte slugilor sale Trifan şi Ioan Ractov, seliştea Păuleşti din Vrancea" (CDM: 80). *Păuleşti* face parte din categoria oiconimelor formate prin derivare cu sufixul colectiv *-eşti* de la antroponimul *Paul*, variantă catolică pentru *Pavel* sau *Pavăl.* Existenţa toponimului vrâncean trebuie pusă în legătură cu a altor localităţi cu numele *Păuleşti* din vestul Transilvaniei, unde catolicismul are o influenţă mai mare şi poate fi explicată prin înfiinţarea Episcopatului catolic cuman *Milcovia*, distrus de invazia tătarilor în 1234.

Toponimul *Hăulişca* apare mai întâi în sintagma *Pârâul Hăulişcăi.* Trebuie menţionat că, alături de toponim, a existat şi un antroponim *Hăulici* (*Costache Hăulici*). La originea acestui toponim s-ar putea afla verbul onopatopeic *a hăuli* sau substantivul *hăulă* – „casă mare şi goală, căsoaie" derivat cu sufixul diminutival *-işca.* Alături de *Hăulişca* există un alt toponim cu aceeaşi etimologie, *Hăulita* (Iordan, 1933: 11).

BDD-V2605 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:17 UTC)

Pe harta Moldovei alcătuită de Dimitrie Cantemir în 1737, alături de celelalte localităţi menţionate anterior, apare şi numele *Vranczia*, atribuit unui sat pe care autorul hărţii îl localizează aproximativ în centrul depresiunii, aproape de confluenţa celor două râuri principale ale acesteia, Putna şi Zăbala. Conform opiniei lui Aurel Sava, această localitate ar fi satul *Năruja* de astăzi. Comuna *Năruja*, situată pe cele două râuri importante ale Vrancei, afluenţi direcţi ai *Putnei*, *Zăbala* şi *Năruja*, este aşezată în „inima Vrancei", în zona depresionară a Munţilor Vrancei. Ca unitate social-administrativă, comuna are în componenţă satele *Năruja*, *Podu Stoica*, *Podu Nărujei* şi *Rebegari*, Năruja fiind unul dintre cele mai vechi sate răzeşeşti din vechea Vrance. În ceea ce priveşte etimologia toponimului *Năruja*, Iorgu Iordan propune ca etimon magh. *nyires* – „mestecăniş" (Iordan 1963: 80). Autorul susţine că aceeaşi etimologie ar avea şi toponimul *Nereju*, diferenţierea făcându-se doar din nevoia de a sugera două localităţi învecinate dar diferite.

Comuna *Nistoreşti*, brăzdată de apele mai multor pâraie şi a râului *Năruja*, ce îşi are izvorul aici, are în componenţă, oficial, satele: *Nistoreşti*, *Bâtcari*, *Făgetu*, *Româneşti*, *Ungureni*, *Vetreşti-Herăstrău*, *Podu Şchiopului*, *Valea Neagră*, *Brădetu*. Alături de satele înregistrate oficial, se întâlnesc cătune şi alte aşezări ce au fost numite de localnici fie după numele de familie majoritare, fie în funcţie de natura terenului. Satul *Nistoreşti* este menţionat documentar pentru prima dată în 1792, satul Herăstrău în 1817, primul fiind semnalat şi în „*Condica Liuzilor*" din 1803 unde este amintit „bătrânul Rueş, unul din întemeietorii satului Nistoreşti" (Sava 1931: 35). Oiconimul *Nistoreşti* este unul din toponimele personale derivate cu sufixul colectiv *-eşti* de la antroponimul *Nistor*. *Herăstrău* este mai recent şi vine de la ferăstraiele (popular *hierăstrău*) utilizate la debitarea lemnului, acţionate prin forţa apei. Satul este semnalat documentar la 1757, locuit de răzeşi vrânceni, veniţi din Spineşti (Hârnea 1972: 146). Aşezarea *Găinari* este recenzată în 1930 la satul *Nistoreşti*, cu un număr de 187 locuitori, numindu-se astfel după familiile *Găină*, răspândite în anul 1820, când satul nu luase fiinţă, atât în *Nistoreşti*, cât şi în *Nereju*, *Valea Sării*, *Bârseşti* şi *Spineşti* (Constantinescu-Mirceşti 1985: 146). Satul *Bâtcari* este înregistrat la recensământul populaţiei din anul 1912, iar denumirea vine de la antroponimul *Bâtcă* < magh. *bötkó, bötk, bötök* – „măciulie", „munte mai mic, vârf al unui deal, loc arid cu soare" (MDA: 249). Familii cu acest nume au fost semnalate la 1820 în satul *Spineşti*. I. Iordan admite existenţa toponimelor *Bâtcă* denumind „piscuri muntoase, în regiunile Moldovei apusene" (Iordan 1963: 413). *Ungureni* este un sat întemeiat de către familiile *Ungureanu*, răspândite nu numai în hotarul satului Herăstrău, unde a luat fiinţă mica aşezare întemeiată de oieri ardeleni, dar şi în alte sate din Vrancea. Aceştia s-au aşezat în zonă la 1816.

Satul *Româneşti*, aşezat pe stânga râului Năruja, este întemeiat potrivit tradiţiei „de pribegi veniţi din părţile *Românului* (posibil boier din regiunea de câmpie) din cauza obligaţiilor feudale mari" (Hârnea 1972: 152).

Româneşti face parte din toponimele personale, fiind format de la *Roman* prin derivare cu sufixul colectiv *-eşti*, sau de la *Român(ul)* ceea ce conduce la ideea existenţei unui om numit aşa într-o regiune locuită de străini. Existenţa documentelor privitoare la satul din Gorj cu acelaşi nume, indică posibilitatea formării toponimului de la antroponimul *Roman*. Ţinând cont că regiunea este locuită din vechime de moldoveni, satul ar fi putut primi numele de la un *român* din Muntenia.

BDD-V2605 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:17 UTC)

Dintre oiconimele derivate cu sufixele colective folosite pentru derivarea toponimică personală *-eni*, *-ani*, *-eşti* se pot menţiona *Bârseşti*, *Negrileşti*, *Bodeşti*, *Spineşti*, *Păuleşti*, *Nistoreşti*, *Românești*, *Ungureni*, *Vâlcani*, *Brădăceşti*.

În legătură cu originea numelui *Putna*, râul pe valea căruia sunt aşezate localităţile mai sus menţionate, ipotezele formulate converg către aceeaşi explicaţie: *Putna*, *Puhna* sau *Pucna*, cum se mai pronunţă prin Vrancea, ar însemna în limba slavă „înzestrat cu drum" sau „*cu cărare*", lucru ce atestă că, din cele mai vechi timpuri, valea râului a fost folosită de vrâncenii din munte pentru a ieşi spre şes, un drum al transhumanţei. Drumul ce mergea pe valea râului era cunoscut în 1649 sub numele de *Calea Vrăncii* însă, odinioară, el s-ar fi numit „*Drumul Întunericului*".

Bibliografie

Constantinescu-Mirceşti 1985: C. Constaninescu-Mirceşti, *Vrancea arhaică. Evoluţia şi problemele ei,* Bucureşti.

Hârnea 1972: Simion Hârnea, *Locuri şi legende vrâncene*, Bucureşti, Editura Sport-Turism.

Iordan 1933: Iorgu Iordan; *Toponomie putneană,* Tip. Cartea Putnei.

Iordan 1963: Iorgu Iordan, *Toponimie românească*, Bucureşti, Editura Academiei Române.

Mihăilescu et al. 1970: Nicolae Şt. Mihăilescu, Şt. N. Mihăilescu, V. Macovei, *Valea Putnei*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică.

Moldoveanu 1996: Gheorghe Moldoveanu, *Nume de locuri din Valea Milcovului*, Focşani, Editura Neuron.

Neagu 2005: Costică Neagu, *Negrileştii Vrancei*, Focşani, Editura Terra.

Sava 1929: Aurel V. Sava, *Documente putnene*, vol. I, Focşani, Tipografia „Cartea Putnei".

Sava 1931: Aurel V. Sava, *Documente putnene*, vol. II, Chişinău, Tipografia „Băncii Centrale Cooperative", Fundaţia Ferdinand I.

Sava, Sava 2007: Jenica Sava, Bogdan Dumitrel Sava, *Ţara Vrancei. Studiu geografic complex*, Constanţa, Editura Europolis.

*

CADE = I.A. Candrea, Gheorghe Adamescu, *Dicţionarul enciclopedic ilustrat*, Bucureşti, Editura „Cartea Românească", 1931.

CDM = *Catalogul documentelor moldoveneşti din Arhiva Istorică Centrală a Statului*, vol. I, *(1387-1620)*, Bucureşti, 1957.

MDA = *Micul Dicţionar Academic*, vol.I., Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rosetti", Bucureşti, Editura Univers Enciclopedic, 2002.

MDG = *Marele dicţionar geografic al României*, alcătuit şi prelucrat după dicţionarele parţiale pe judeţe de George Ioan Lahovari, C.I. Brătianu şi Grigore G. Tocilescu, vol. I–V, Bucureşti, 1898–1902.

NDU = *Noul Dicţionar Universal al Limbii române*, Editura Litera Internaţional, 2007.

Ţara Vrancei, beyond of Tudora Vrâncioaia and Her Seven Son's Legend

Due to its structure, mild climate and natural richness the territory of the Putna basin has offered favorable living conditions since Neolithic. The primitive organizing forms of the local ownership, the isolation of the area situated far from the busy centers, the richness of its forests and pastures, the salt which is present there and the fact that the region used to be the meeting point of a great number of sheep herds coming from Transilvania, all these confer oneness to this place. Considered a safe place since a very long time ago, this area was seen

BDD-V2605 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:17 UTC)

as a place where people could live in peace and safety. Most of the villages on the Superior Valley of Putna are ancient freehold villages, situated on the sub-Carpathian heights and in the depressions of the Vrancea Mountains; they were constituted as a result of the division of the mountains and lands of Vrancea. Some of the villages have appeared more recently through the swarming phenomenon out of the old ones. As main ways of realizing toponyms, it can be remarked the derivation which, in toponymy, follows the same rules of forming words as in the common lexis. Most of the names of the villages were formed through derivation from first name or surname. There are only few names of villages created through composition. The toponymy of Vrancea is influenced by the Slavonic languages, but most of the mountains names have Latin origin. There are also few Hungarian names, because of the geographical position of the region. In spite of the foreign influences, the toponymy is a consistent proof of the oldness of the Romanian villages in this area.

BDD-V2605 © 2013 Editura Alfa
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 08:56:17 UTC)